

i denne Forbindelse, som jeg imidlertid skal lade ligge. Men mærkeligt er det jo dog, at denne Overkritiker — og det var jo det, den højtærede Minister var indtil April 1924 —, at denne Overkritiker, som var uovertruffen, tør jeg nok sige, i Mangel paa Hensynsfuldhed overfor den, han rettede sin Kritik mod, og uovertruffen i Henseende til Anvendelse af voldsomme Ord, nu er blevet i den Grad en Mimose. Det ærede Medlem Hr. Røde gjorde jo i anden Forbindelse for nogle Maaneder siden opmærksom paa, at den højtærede Statsminister var et vidunderligt, hidtil ikke set botanisk Fænomen, Tidsel og Mimose paa een Gang. Det synes at være det mimoseagtige i dette underlige Væsen, der siden den Tid særlig har udviklet sig, naar den højtærede Minister i den Forbindelse, her er Tale om, kan bruge Udtryk som „uhørt Frækhed“ og lignende om en Kritik, der er fremført overfor ham. Den højtærede Minister, der indtil 1924 optraadte som Stormbuk, er nu blevet forvandlet til den forfulgte Uskyldighed, som ud over Landet beklager sig over den ilde Medfart, som han, der altid handler i bedste Mening, faar fra Oppositionens Side.

Det kan kun glæde os, at der fra den anden Side synes at være saa almindelig Tilfredshed med det Resultat, som er naaet ved de Forhandlinger, der har fundet Sted i Udvalget. Fra Venstres Side kæmpede vi dér for at naa en Udsættelse af Sagens Behandling. Man satte sig derimod med Hænder og Ben og bøjede sig først, da man ikke længere sagligt kunde modsætte sig det Krav, vi stillede. Vi begrundede skriftligt overfor Udvalget, hvad der foranledigede os til at ønske baade Sagen henvist til Behandling i et Udvalg og Udvalget givet fornøden Tid til at foretage denne Behandling, og vi henlede Opmærksomheden paa, at vi forment, at Genrejsningsbestræbelserne virkelig havde Krav paa, at denne Sag og dens videre Udvikling blev nærmere prøvet i et Rigsdagsudvalg, og vi sagde under Behandlingen af Sagen, at vi maatte kræve den udsat under Hensyn til, at der kunde rettes en Henvendelse til de Mænd, som stod i Spidsen for Genrejsningsbestræbelserne, om at tilvejebringe en saa fyldig Oversigt som muligt over Tegningsresultatet inden Udløbet af den Frist, som kunde gives, ligesom man ogsaa for overhovedet at kunne bedømme dette Spørgsmaal, inden Sagen afsluttedes i Udvalget og i den høje Rigsdag, maatte have en detailleret Plan for den eventuelle Genrejsning. Vi mente det endvidere for-

nødent at kræve denne Udsættelse, for at der ved Forhandling med Likvidationskomiteen i Andelsbanken kunde tilvejebringes en nærmere og, saa nøje som Tiden muliggjorde det, prøvet Opgørelse af Bankens tvivlsomme Engagementer, for at man kunde faa en klarere Oversigt over de sandsynlige Tab, end man hidtil havde besiddet, og endelig for at give den højtærede Erhvervsminister en virkelig højt tiltrængt Frist til at udarbejde en Besvarelse af de Spørgsmaal, som vi havde tilladt os at stille til den højtærede Minister. Og det var virkelig ikke overflødigt, thi under de mundtlige Forhandlinger, vi førte med den højtærede Minister, viste det sig, at der i hans Besvarelse af vore Henvendelser var Ting, som Ministeren selv absolut maatte tage Afstand fra, som han erklærede var ganske urigtige, hvilket han begrundede med, at der ikke havde været Tid til at faa Skrivelsen affattet saaledes, at dens Indhold blev et saadant, at han kunde sige god derfor. Det var saa langt fra en Hensynsløshed imod den højtærede Minister, at det tværtimod skyldtes Ønsket om at give ham Tid til at forsyne Udvalget med Oplysninger, som var forsvarlige, og for hvis Rigtighed han mente at kunne staa inde. Men vi føjede til, at naar alt dette var tilvejebragt, saa burde den endelige Behandling af Forslaget finde Sted, idet man maatte forbeholde sig at søge tilvejebragt saadanne Kauteler for Rigsdagens fortsatte Indseende med Genrejsningsmulighederne og med Opklaringen af de til Katastrofen knyttede Forhold, som skønnedes rimelige og fornødne under Hensyn til det tilvejebragte Materiale, og det er netop det, som er sket gennem Forslaget om Nedsættelse af et Udvalg, valgt af begge Rigsdagens Ting og forsynet med en Beføjelse, svarende til den, som parlamentariske Kommissioner, valgte i Henhold til Grundlovens § 45, er i Besiddelse af. Det er det, vi har tilsigtet ved at stille dette Forslag, og vi kan jo kun glæde os over, at det ikke blot er blevet støttet fra alle Sider, men at man nu endogsaa kappes om at tilegne sig Førsteretten til det. Det turde være et Vidnesbyrd om, at man fra alle Sider erkender, at denne Sag virkelig trænger til en nøjere og nærmere Prøvelse.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Zahle paa de Radikales Vegne, at de netop havde ønsket et saadant Udvalg. Men jeg tror, jeg tør sige paa samtlige Udvalgets Medlemmers Vegne, at ingen har hørt Repræsentanter for det radikale Venstre i Udvalget eller udenfor dette fremsætte Forslag om